

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Bella Mason
Greenfield House ura

Ally Blake
Egy kis szívesség

Lucy King
Magas mérce

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Bella Mason, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

Eredeti címe: *Awakened by the Wild Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Szabó Júlia*

© *Ally Blake, 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

Eredeti címe: *The Wedding Favor* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Z. Margit*

© *Lucy King, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

Eredeti címe: *A Scandal Made in London* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 124. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

978-963-540-888-7

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Bella Mason

Greenfield House ura

1. FEJEZET

Emma Brown felsétált a lépcsőn, és körülnézett a gyengén megvilágított, extravagánsan feldíszített bálteremben. A legjobb barátnőjét, Hannah-t kereste, de nem látta sehol a tömegben. Emma megigazította az álarcát, végigsimította kobaltkék ruháját, és nyugalmat erőltetett magára. Pazar öltözetű hölgyek, elegáns férfiak, pezsgőspoharak, kristálycsillárok... Fényűzés és csillogás mindenhol. Még az üvegfalon túl is, hiszen a teraszt is fényfüzerekkel díszítették, melyek aranyosan villódzó fénye sokszorosan tükröződött vissza a medence felszínén.

Kevés olyan hely volt a világon, amelyet annyira szeretett, mint Melbourne-t. Emmát annyira elvarázsolta a környezete, hogy nem is figyelte, merre megy, egészen addig, amíg szilárd akadályba nem ütközött. Majdnem visszapattant róla, ám egy erős kar átfogta a derekát, és megtámasztotta.

– Ó! Bo... bocsánat – dadogta.

– Minden rendben van? – kérdezte egy mély, dallamos hang.

A lányt lenyűgözte az angol akcentus és az egyszerű fekete álarc mögül kivillanó égszínkék szempár. A torka elszorult. Az erős kéz szinte égette a hátát, a szíve pedig legalább ezret vert percenként.

– Igen, persze. És még egyszer elnézést kérek. – Emma idegesen felnevetett, és elpirult, miközben hátrált egy lépést. – Kellemes estét! – tette hozzá, majd továbbment.

A válla fölött hátrapillantott a szmokingos idegenre. Örömmel vette észre, hogy a férfi figyel. Amikor újra megfordult, észrevette a testvéreit, akik intettek neki, hogy csatlakozzon hozzájuk, de Emma végül kiszúrta Hannah-t. Ő volt a legjobb barátnője, egyben a lakótársa, és Emma kizárólag őmiatta vett részt ezen a jótékonyági álarcosbálon. Tegnap volt Emma huszonnyolcadik születésnapja, és Hannah rávette, hogy ezzel a bállal hosszabbítsák meg a bulit. És amikor Emma lopva a jóképű idegenre pillantott, nagyon örült, hogy beleegyezett.

– Hé, de jól nézel ki! – kiáltott fel Hannah, miközben megölelte a barátnőjét.

– Köszönöm. – Emma megigazította kecses ezüstsínű maszkját. – Te is káprázatos vagy ma este. Hannah egy nagy pohár pezsgőt nyújtott át neki.

– Azt hiszem, erre szükséged lesz, mielőtt beszélsz a testvéreiddel.

– Nincs valami erősebb?

– A másik táskámban, az öltözőben – súgta Hannah. – Ki az az álompasi, aki folyton téged bámul?

– Nem tudom. Talán Lord Alexander Hastings – találgatott Emma.

– Talán?

– Álarcot visel. Nem lehetek benne egészen biztos.

– Miért nem mész oda, mutatkozol be, és kérdezed meg a nevét? Úgy néz ki, mintha komolyan érdeklődne irántad.

– Erősen kétlem. Főleg azok után, hogy majdnem fellöktem. – Hannah felnevetett, majd hirtelen a szája elé kapta a kezét. – Vigyázat! Jön Lauren!

– Remek.

A barátnők udvarias mosolyt illesztettek az arcukra, amikor Emma nővére csatlakozott hozzájuk. Közvélekedés szerint a magas, szőke, barna szemű Lauren volt a legszebb a három Brown nővér közül. Emma mindig is jelentéktelennek érezte magát hozzá képest.

– Szia, nővérkém! – köszöntötte Emma. – Hol van Maddie?

– Valahol itt kell lennie neki is... Látom, igyekeztél kicsípni magad.

Lauren lekicsinylőn végigmérte Emmát, ám a húga nem is figyelt rá. A férfit nézte, aki megmagyarázhatatlan vonzerőt gyakorolt rá. Az ismeretlen csak állt, egyik kezét lazán zsebre dugva, és néhány vendéggel beszélgetett. A gyenge fény ellenére Emma látta a mosolyát, és tudta, hogy figyel őt. Vagy talán csak képzelődik? Annyira lefoglalta az idegen, hogy észre sem vette, amikor

Maddison csatlakozott hozzájuk.

– Emma! – szólt rá Lauren türelmetlenül.

– Bocsánat, mit is mondtál?

– Azt kérdeztem, egyáltalán miért jöttél el ma este? Azt hittem, otthon maradsz azzal a csúf döggel, akivel megosztod az otthonodat – közölte Lauren, és szemrehányó pillantást vetett Emmára.

– Meggondoltam magam. Meghívást kaptam, akárcsak te.

Emma jókedve elpárolgott. Már úgy érezte, hogy hiba volt idejönni.

– Amíg nem felejtetted el, hogy a céget én képviselem, addig nincs baj.

Emma keserűen felnevetett.

– Hogy is felejthetném el? Álmomban sem jutna eszembe, hogy háttérbe szorítsalak, különösen akkor nem, amikor nyugodtan élvezhetem a péntek estémet.

– Talán visszavonulhatnánk valami csendesebb helyre – javasolta sietve Maddison, miközben bocsánatkérő pillantást vetett Emmára.

– Erre semmi szükség, Maddie. Olyan jól elbeszélgetünk. – Lauren hátrasimította a haját, és az ajkához emelte a pezsgőspoharát.

Körülöttük mindenki remek hangulatban volt, senki sem vette észre, hogy Emma a legszívesebben elmenekülne innen. Kivéve a titokzatos férfit, aki elkomorult, amikor látta, hogy a sugárzó mosoly eltűnik a lány arcáról.

– Azt hiszem, el kellene vegyülnünk a vendégek között – próbálta lerázni a testvéreit Emma.

– Egyetértek – mondta Lauren.

De ahelyett, hogy végre magára hagyta volna a két barátnőt, karon ragadta Emmát, és magával húzta. Valószínűleg észrevette, hogy a húga Alexander Hastingset bámulja, és tenni akart ellene valamit.

Miközben a whiskyjét kortyolgatta, Alex a szeme sarkából látta, hogy két nő közeledik feléje. A lenyűgöző barna, és sajnos egy szőke is. Fel nem foghatta, miért keltette fel az érdeklődését ennyire az a barna lány. Nevetséges! Még csak nem is ismerik egymást, de az a lány tagadhatatlanul erős hatással volt rá. Valahányszor rászzegezte kékesszürke szemét, mintha megbabonázta volna, és Alex nem értette, miért. A szépsége miatt aligha, hiszen maszkot viselt ő is, akárcsak a többi hölgy a teremben, alig látszott valami az arcából.

A két nő végül odaért hozzá, de Alex nagy bosszúságára nem a barna hajú nő szólította meg.

– Nem bánja, ha csatlakozunk önhez? – kérdezte kacéran a szőke.

Alexet már a hangja is majdnem menekülésre készítette. Túl sok ilyen nővel volt dolga a múltban.

– Egyáltalán nem – felelte udvariasan, és az egyetlen üres szék felé intett.

A szőke nő azonnal leült, ügyelve arra, hogy magasan felsliccelt ruhája minél többet mutasson a lábából.

A férfi leküzdötte a késztetést, hogy jelét adja a nemtetszésének. Ehelyett felállt, és felajánlotta a székét a barnának. De mielőtt a lány megköszönhette volna, a szőke kinyújtotta a kezét.

– Lauren Brown vagyok – mutatkozott be. – Ő pedig a húgom, Emma.

– Örülök, hogy megismerhetem önöket.

– Mmm... angol akcentus. – Lauren megérintette a karját. – Új a városban? – kérdezte.

– Igen – válaszolta Alex erőltetett mosollyal.

– Akkor miért nem kér fel táncolni, hogy jobban megismerhessük egymást?

Alex lenyűgözve figyelte, ahogy Emma lehunyja a szemét, és mély levegőt vesz. Amikor újra kinyitotta, sokkal nyugodtabbnak tűnt.

– Remek ötlet – felelte Alex. – Emma, szabad egy táncra?

Kinyújtotta a kezét a lány felé, és várakozóan nézett rá. Emma meglepetten, de látható örömmel fogta meg a jobbját.

– De még mennyire!

A szíve a torkában dobogott, miközben a férfi a táncparketre vezette. Tudta, hogy egyhamar nem felejtí el a nővére bosszús tekintetét. Bármit akart is Emma, Lauren mindig előbb kapta meg.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy ő lett a kiválasztott a nővére helyett. Ez volt az első ilyen tapasztalata.

Beleborzongott, amikor a férfi meleg keze a hátára simult. Könnyedén mozogtak együtt, nagyon gyorsan egymásra hangolódtak. Soha nem érzett még ilyen erős vonzalmat senki iránt.

- Egyébként Alexander Hastings vagyok – mondta halkán a férfi.
- Tudom. Azt hiszem, Melbourne-ben mindenki tudja. Elég nagy feltűnést keltett.
- Valóban?

Ó, igen. A közösségi média tele volt a lenyűgözően jóképű milliárdosról szóló posztokkal. Szinte minden képen másik nő pózolt az angol grófi családból származó, harminckét éves aranyifjú mellett. Mindegyikük magas, karcsú és gyönyörű. Miután közelről látta a férfit, Emma tudta, miért.

Szerette volna megsimogatni Alexander markáns állát, melyen már kiütözött a borosta árnyéka, és szívesen beletúrt volna sűrű fekete hajába, amelyet hátrafésülve viselt. A hosszú, sötét pillákkal keretezett égszínkék szempár tüze ismét lángra lobbantotta a véré.

- Ne tegyen úgy, mintha ezzel nem lenne tisztában – mosolygott a lány.
 - Mi tagadás, szeretem a figyelmet – ismerte el Alex, és lejjebb csúsztatta a kezét. Közelebb húzta magához Emmát, és rabul ejtette a tekintetével.
- A lány soha életében nem vágyott még ennyire egy csókra.

Alex figyelte, ahogy Emma az ajkába harap, és elfogta a perzselő vágyakozás. A legszívesebben ott helyben a magáévá tette volna a lányt, pedig általában nagyon büszke volt az önuralmára. Emma azonban felkavarta és összezavarta.

- Azt hiszem, innunk kéne valamit – mondta rekedtes hangon, megpróbálva megtörni a varázst.

Amikor egy pincér elhaladt mellettük, levett két pezsgőspoharat a tálcáról, és kivezette Emmát a teraszra, ahol a medence is helyet kapott. A lány egyenesen a korláthoz sétált, és a fényben fürdő várost bámulta.

- Hát nem gyönyörű? – kérdezte, és elragadtatás csillant a szemében.

– Fantasztikus – helyeselt Alex, aki csak őt bámulta, miközben átnyújtott neki egy pohár aranyszínű folyadékot.

A hűvös szellő kissé megborzongatta a lányt. A férfi azonnal letette a poharát, levette a zakóját, és a vállára terítette.

- Köszönöm.

A lány elmosolyodott, és Alex a legszívesebben azonnal megcsókolta volna. Nem számított, hogy egy nyilvános eseményen voltak. Nem számított, hogy még egy órája sem ismerte...

– Szeretem ezt a várost. Maga mennyit látott Melbourne-ből? – szakította félbe a gondolatait Emma.

- Közel sem eleget.
- Egyszer megmutathatom magának, ha szeretné.

Alex soha nem akart még ennyire távozni egyetlen partiról sem, és Emma szemének csillogásából arra következtetett, hogy talán ő is így érez.

- Kér egy italt? – kérdezte.
- Még egyet? Hiszen még ezt sem ittuk meg.

A lány felemelte a poharát, és csengő hangon felnevetett.

- Arra gondoltam, megszökhetnénk egy csendesebb helyre, ahonnan még szebb a kilátás.

A férfi várakozón nézett rá, és Emma gyomra összeszorult. Általában óvatos volt, nem csinált soha semmit meggondolatlanul. De Alexander egyszerűen elvarázsolta, és az jutott eszébe, hogy talán itt az ideje egy kis szórakozásnak.

- Tudja mit? Menjünk!

És megint ott volt az a mosoly.

Bementek, letették a poharukat, és Alex kivezette a lányt a bálteremből. Emma kifelé menet észrevette, hogy Lauren vasvillaszemmel méregeti őket, és kis híján felkacagott. Alex kitérte előtte az ajtót, és kéz a kézben kiléptek az éjszakába. Egy fekete luxuslimuzin termett előttük. Az est

egyik szponzora egy limuzinszolgálat volt, amely minden vendéget elszállított a helyszínre, aztán haza is vitte őket. Emma hálás volt ezért. Így Alex mellé szállhatott be a hátsó ülésre. Amikor a férfi megadta a sofőrnek a címét, Emma le akarta venni az álarcát, de Alex megrázta a fejét.

– Hagyd magadon!

Végül az autó megállt az épület előtt, ahol a férfi lakása volt. Együtt mentek be a házba. Amikor a lift ajtaja becsukódott mögöttük, Emma szíve olyan gyorsan kalapált, mintha ki akarna ugrani a helyéről. Alex átkarolta a derekát, magához húzta, és az ajka Emma nyakára tapadt, aki kéjesen felsóhajtott. Hallotta a férfi halk nevetését, aztán egy csilingelés jelezte, hogy megérkeztek, úgyhogy kénytelenek voltak szétválni. Emma megköszöri a torkát, és követte a férfit a lakásába.

2. FEJEZET

A lány levegő után kapkodott. Alex nem túlzott, a kilátás tényleg lélegzetelállító volt. Emma lecsúsztatta a válláról a zakót, az ablakhoz sétált, és hosszan gyönyörködött a kivilágított mólóban és a kompok ezüst meg arany fényeiben.

Amikor megfordult, a férfi éppen levette fekete álarcát, és a dohányzóasztalra tette. Egy pillanatig csak nézték egymást, aztán Alex odalépett hozzá, a feje mögé nyúlt, egy rántással meghúzta a szalagot, amely a lány maszkját tartotta, és az ezüstszerű álarc a földre hullt.

– Egész este erre vágytam – vallotta be, és közben érzéki mosoly játszott az ajkán.

Emma körberajzolta a szája vonalát, mire a férfi megragadta a kezét, sorra megcsókolta az ujjbegyeit, majd hirtelen bekapta a mutatóujját. A lány felsóhajtott a gyönyörűségtől, és lehunyta a szemét. Alex magához húzta, és végigsimított a karján. Emma a mellkasának támasztotta a tenyerét, és kedvtelve cirógatta a kidolgozott izmokat. Egy örökkévalósággal később a férfi előrehajolt, és az ajkát az övére tapasztotta. Úgy csókolóztak, olyan szenvedélyesen, hogy Alex úgy érezte, mindjárt lánggra lobban az egész teste. A fülében vadul dobolt a vér, a levegő szinte vibrált a feszültségtől. Aztán megmozdultak. Alex önkéntelenül az üvegfalhoz szorította a lányt, testét az övéhez nyomta. Emma úgy csókolt vissza, mintha az élete lenne a tét. Végigsimított a férfi hátán, majd kirángatta az ingét a nadrágjából, és türelmetlenül cirógatni kezdte meleg bőrét. Alex halkán felnyögött. Ez a vad szenvedély őt magát is meglepte. Sok nőt meghódított már életében, de Emma volt az első, aki ilyen elemi erővel hatott rá. Szüksége volt egy kis távolságtartásra, ezért hátralépett.

– Ígérem neked egy italt – mondta lassan, és vonakodva elengedte a lányt.

Aztán kinyújtotta a kezét, kihúzta Emma hajából az ezüst hajtűket, és a barna fürtök leomlottak. Lélegzetelállító volt. A lány rámosolygott.

– Nem bánom, ha ezt a részt kihagyjuk.

Emma nem ismert magára aznap este. Általában nem viselkedett ennyire gátlások nélkül. Csendes, mondhatni félnék lány volt, most azonban...

Alex felnevetett, és egy gyors csókot nyomott az ajkára. De mielőtt a lány viszonzhatta volna, hátralépett.

– Mithozhatok neked? – kérdezte, miközben meglazította, és a kanapéra dobta a csokornyakkendőjét.

– Lepj meg valamivel! – A lány leült a konyhapulthoz, és figyelte, ahogy a férfi elkészíti az italokat. – Úgyes vagy. Talán régebben bármixer voltál?

Alex harsányan felnevetett.

– Az még nem. Csak azt csinálom, amit élvezek.

Emma figyelte, ahogy a férfi borostyánszínű italt tölt két jéggel teli kristálypohárba. Aztán átnyújtotta neki az egyiket, majd belekortyolt a sajátjába.

– Jut eszembe, az italon kívül csodás kilátást is ígérem. Gyere velem!

Megfogta Emma kezét, és behúzta egy magánliftbe, amely felrepítette őket a lakáshoz tartozó privát tetőteraszra. Az itteni panorámához képest semmiség volt a lakásból nyíló kilátás. Egész Melbourne ott csillogott a lábuk előtt, túl a városon pedig a tenger hullámozott.

– Ejha! – sóhajtotta Emma. – Ha nekem ilyen kilátás nyílna a teraszomról, el sem mozdulnék onnan. Hogyhogy nem itt vagy éjjel-nappal?

– Szeretem elválasztani a munkát a szórakozástól.

A lány a megvilágított medencére nézett, amely sejtelmes, kékes fénybe burkolta a teraszt.

– Számodra ilyen fontosak a szabályok?

– Egyszerűvé teszik az életet.

Emma ezzel nem tudott vitatkozni. Kortyolt egyet a poharából. Az ital édeskés volt, mentolos és nagyon kellemes ízű.

– Eláruljak egy titkot? – kérdezte Alex. A lány bólintott. – Valójában a whiskyt kedvelem jobban, a koktéllal csak a szép nőket próbálok lenyűgözni.

Emma felnevetett.

– Nem hiszem, hogy ehhez koktélok kellenek. Az akcentusod is épp elég szexi.

– Azt mondd? – Mosoly jelent meg a férfi ajkán.

– Azt bizony. De szerintem ezt te is pontosan tudod.

Az este sokkal kellemesebben alakult, mint Emma várta. Sokkal jobban érezte magát, mióta elhagyta az álarcosbált. És bár itt állt egy finom itallal a kezében, és még mindig a csodálatos panorámát nézte, valójában már csak Alexanderre figyelt.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, a férfi javasolta, hogy menjenek be, és helyet kínált a kanapén. Aztán kiürítette a poharát, letette az üvegasztalra, kigombolta az inge legfelső gombját, és leült Emma mellé. A lány teste remegett a várakozástól. A férfi magához húzta, a hajába túrt, és játékosan csókolgatni kezdte. Aztán komolyabban... A nyelve incselkedett az övével, mintha engedélyt kérne, és Emma megnyitotta az ajkát. Még mindig érezte Alexen a koktél mentolos édességét, és a mámorító csókok ismeretlen forráságot keltettek benne. Beletúrt a férfi hajába. Körömmel karcolgatta a fejbőrét, mire Alex felnyögött, és leszorította a kanapéra. Amikor Emma megérezte kemény férfiasságát a csípőjén, a nevét sóhajtotta. A férfi egyre mohóbban csókolta, egyre szenvedélyesebben.

– Mondd, mit szeretnél, Emma – suttogta elfúló hangon Alex, miközben a nyakát becézgette.

– Téged. Mindent... – zihálta a lány.

A férfi egyik keze Emma hátára vándorolt, és kínzó lassúsággal lehúzta a ruhája cipzárját. Kellemes borzongás futott át a lányon, ahogy a nagy, meleg kéz a csupasz bőréhez ért. Aztán Alex lesimította a karjára a ruha pántját, és megcsókolta a vállát. Emma megborzongott. A teste minden egyes négyzetcentiméterén érezni akarta a férfi ajkát. Lecsúsztatta magáról a ruhát, és hagyta, hogy a kék szatén a padlóra hulljon. Aztán figyelte, ahogy a férfi leveszi róla az ezüstszerű, magas sarkú szandált.

Utána csókokkal borította a lábát, a hasát és a mellét, végül kikapcsolta a melltartóját. Amikor átdobta a vállán a feleslegessé vált ruhadarabot, nem törődve azzal, hol landol, Emma felkacagott. Csak akkor csendesedett el, amikor Alex izgatni kezdte az egyik mellbimbóját. Közben ügyesen játszott a bugyijával, az ujjait be-becsúsztatta alatta. Mielőtt a lány felfoghatta volna, mi történik, a bugyija már a földön hevert, Alex szája pedig az övére tapadt, követelőzően és kétségbeesetten. Soha senki nem csókolta még így. Mintha egyedül csak ő létezne számára...

Alex kihalászott egy jégkockát a dohányzóasztalon álló pohárból, és az ajka közé vette. A lány felszisszent, ahogy a férfi a hideg jeget becsúsztatta a szájába. Aztán visszavette a jégkockát, és hideg, nedves nyomot húzott Emma bőrén, az ajkától a nyakán át a mellbimbóig. A lány megborzongott, libabőrös lett az egész teste. Alex egyre mélyebbre és mélyebbre vitte a jégkockát. Ugyanakkor a meleg szája is Emma bőrére tapadt, és a forróság és a hideg ellentéte különösen kiélesítette az érzékszerveit. Alex éppen le akarta ejteni a kockát az asztalra, amikor a lány a szájához húzta a kezét, és ajkát az immár sokkal kisebb jégkocka köré zárta. A férfi szája az övére tapadt, és nyelvvel hajtóvadászatot indított a kocka után. Amikor végre megszerezte, Emma felszabadultan felnevetett. Szórakozásra vágyott, és meg is kapta – a lenyűgözően jóképű Alexander Hastings személyében.

Amikor a jég elolvadt, nem zavartatták magukat, önfeledten csókolóztak tovább, de a férfi egyszer csak felegyenesedett. Emma látta, hogy vége a játéknak.

– Alexander... – sóhajtotta, ahogy a férfi lehajtotta a fejét, és hideg ajka lefelé kezdett vándorolni a testén.

A lány zihálása és nyögése betöltötte a szobát. Érezhető volt, hogy a férfi legalább annyira élvezte, hogy kényezteti őt, mint fordítva. Alex annyira más volt, mint bárki, akivel eddig dolga akadt. Emma mindig is kissé félnék volt, de semmiképpen sem prűd. És még soha senki nem lobbantotta így lángra a szenvedélyét. Átadta magát a viharos érzéseknek. Egyre magasabbra és magasabbra repült a vágy hullámain. Érezte, hogy közeledik a csúcs. Alex közben végig a karjában tartotta,

amíg el nem csitultak a gyönyör hullámai.

– Menjünk a hálószobába? – kérdezte végül, és kisöpörte a lány haját az arcából.

– Igen.

Emma bólintott, erre a férfi könnyedén felkapta, és mezítláb végigvonult vele a folyosón. Egy nagy, hangulatos szobába vitte, amelynek egyik oldaláról a tengerre, a másiktól a városra nyílt kilátás. Bármely más éjszakán lélegzetelállító lett volna a látvány, de Emma most csak arra vágyott, hogy Alex elveszítse miatta az önuralmát. A férfi letette az ágyra, és egy gyors csókot adott neki.

– Nem fair – panaszkodott a lány. – Még mindig teljesen fel vagy öltözve.

– Tégy ellene! – súgta a fülébe Alex.

Emma lassan, alulról felfelé gombolta ki a férfi ingét, mely szétnyílván megmutatta a szépen kidolgozott izmokat. Alex tényleg szigorú szabályok szerint élhet. Egy ilyen testet nem lehet vasfegyelem nélkül létrehozni és karbantartani. A lány megcsókolta kockás hasát, majd letolta az inget a válláról, és Alexre hagyta, hogy kioldja a mandzsettagombokat. Miközben Emma már a nadrágját gombolta, a fehér ing a földre hullott. A lány észre sem vette, mikor és hogyan, de a férfi valamikor megszabadult a zoknijától meg a cipőjétől.

Ízlelni akarta a férfit. Mindenhol csókolni és cirógatni. És meg is tette. Amikor az ajka összezárult meredező férfiassága körül, Alex felnyögött.

– Emma... szeretkezni akarok veled. – A hangja rekedt volt. – Ez túl jó, nem bírom tovább.

A lány sem akart mást, ezért bólintott, és figyelte a férfit, aki elfordult, és benyúlt az éjjeliszekrény fiókjába. A tekintete a lapockáján sötétlő valamire tapadt. Alexnek, az oly korrekt, oly fegyelmezett Alexnek tetoválása volt, mely egy földgömböt ábrázol. A világ térképét.

– Gyönyörű – suttopta, mire Alex megcsókolta.

– Te vagy gyönyörű.

A férfi felhúzza az óvszert, majd hátradőlt a párnákra, jelezve, hogy azt szeretné, ha Emma lenne felül. A lánynak nem kellett kétszer mondani. Főlébe kerekedett, aztán lassan leereszkedett rá, és magába fogadta. Az Alexszel való együttlét ráébresztette, mennyire unalmasak voltak a korábbi szexuális élményei. Minden egyes érintés, minden hang, minden pillantás kimondhatatlan élvezetet okozott neki. Amikor kizökkent a ritmusból, a férfi a hátára fordította, és ismét átvette az irányítást.

Alexnek a szex eddig mindig csak a testi kielégülésről szólt, és mindegyik nő megértette, hogy csupán egy éjszakát kaphat belőle. Ő így szerette. Soha nem akart többet, soha nem hiányoztak neki a partnerei, miután távoztak. Emma azonban más volt. Alex nem tudta elképzelni, hogy csak egyetlen éjszakára lehet az övé. Olyan volt, mint a drog, és már az első csók elég volt ahhoz, hogy függővé váljon tőle. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen jó lett volna a szex bárkivel. Minden egyes lökés maga volt a vegytiszta eksztázis.

– Hihetetlen vagy – suttopta Emma fülébe.

Hosszan és lassan csókolta a lányt, amíg az ismét el nem jutott a beteljesülés határára. Akkor hirtelen hátravetette a fejét, a gerince ívben megfeszült, és felsikoltott a gyönyörtől. A férfi nem sokkal később rekedtes hangon felnyögött, és ő is elélezett. Ez a gyönyör semmihez sem hasonlított, amit valaha tapasztalt. Ahogy lassan lélegzethez jutott, Alex megérezte Emma puha ajkát a vállán. Gyengéd kezét a hátán. És máris többet akart... Felült, átkarolta a lányt, és magához húzta. Csókot nyomott a hajára.

– Hihetetlen volt – sóhajtotta Emma.

– Hát, nem is tudom – vigyorgott Alex. – Talán meg kellene ismételnünk, hogy kiderüljön...

A lány játékosan mellbe bökte, mire a férfi megragadta a csuklóját, és a hüvelykujjával megsimogatta a csuklóján lévő tetoválást, egy macska fekete körvonalait.

– Miért egy macska? – kérdezte.

– Nem egy macska. Ez a macska. – Amikor látta a férfi értetlenkedő tekintetét, folytatta: – Az én macskám. A neve Lucky. Kóbor cica volt, de befogadtam. Ő az első háziállatom. Bár... sokak szerint inkább én vagyok az övé. – Emma felnevetett. – És veled mi a helyzet?

– Nekem még sosem volt háziállatom.

– Soha?

– Nem. Van pár airedale terrier a Greenfield House-ban, de én ritkán látogatok a családi birtokra.

– Alex elhallgatott. Nem értette, hogy miért mesél el olyan dolgokat, amiket különben senkinek. Olyan dolgokat, amiket legszívesebben elfelejtett volna. Mert fáj rájuk gondolni. – De elég a beszédből – mondta, majd ráfeküdt a lányra, és megcsókolta.

3. FEJEZET

Amikor Emma felébredt, napfény áramlott be a hatalmas ablakon. Egy pillanatig csak feküdt ott, élvezte a hátán a melengető sugarakat. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy nem otthon van. Hirtelen felült. A bál összes gyönyörű nője közül Alex őt választotta. Épp őt. Még mindig alig tudta elhinni. Aztán az ágy túlfelére nézett, amely üres volt. Alex már felkelt. Ahogy végigsimított a hűvös lepedőn, rájött, hogy valószínűleg már elég régen. Vagyis itt az idő, amikor szembe kell néznie a valósággal. Együtt töltöttek egy éjszakát, és mindketten jól érezték magukat. Ám az éjjel véget ért, vagyis vissza kell térnie a saját világába, a saját életéhez. Kikászálódott az ágyból, de nem találta a ruháját, csak Alex inge hevert még mindig az ágy előtti szőnyegen. Felvette és begombolta, miközben a fürdőszoba felé indult.

Alex a konyhában volt, és kávéfőzött, amikor Emma belépett. Amikor meglátta a lányt, a legszívesebben azonnal visszabújt volna vele az ágyba. Emmának olyan hatalmas volt felette, ami felfoghatatlannak tűnt. Pedig Alex jól ismerte a vonzalmat és a vágyat. De amit Emma iránt érzett, az valami egészen más volt. Tegnap este sem tudta, és most sem értette, mi lehet az. A tudat, hogy a lány hamarosan elmegy, ellenkezést váltott ki benne. Nem akarta elveszíteni. Szüksége volt rá.

Mindig is úgy gondolt az otthonára, mint menedékre. Soha nem hívott nőket a lakására, hanem inkább szállodába vitte őket, vagy ő ment el hozzájuk. Így egyszerűbb volt a búcsúzás. Tegnap este megszegte ezt a szabályt. De még ennél is zavaróbb volt, hogy ez a legkevésbé sem zavarta.

– Csináltam neked kávé.

Alex átnyújtott a lánynak egy csészét.

– Köszönöm.

Emma élvezettel szívta be a forró ital illatát, mielőtt belekortyolt.

A férfi teát ivott, és közben merőn nézte.

Emma, hogy elterelje a figyelmét, letette a kávéscsészét, és elkezdte összeszededegetni a ruháit.

– Minden hétvégén erre a tengerpartra járok – mondta, miközben felvette a cipőjét a padlóról.

– Ide, ahová a lakásom néz?

– Igen, szeretek reggelente sétálni, és útközben meginni egy kávé.

Emma beletúrt a hajába, remélve, hogy sikerült egy kicsit megigazítania.

– Legközelebb veled tartok, ha megengeded.

– Miért ne, ha tényleg szeretnéd.

Emma mobiltelefonja, amely a márvány konyhapulton hevert, üzenet érkezését jelezte. Hannah volt az. A barátnője meg akart győződni róla, hogy Emma még életben van, és megszidta, amiért nem válaszolt a korábbi üzenetére. Emma gyorsan írt neki egy bocsánatkérést, és a macskája felől érdeklődött. De tudta, hogy Lucky jól van. A mobiltelefonja ismét megpittyent, de ez az üzenet nem Hannah-tól jött.

– Van kedved velem reggelizni? – kérdezte Alex.

Az ajánlat nagyon csábítóan hangzott, de Emma még mindig a telefonját bámulta. Ezúttal a nővére, Lauren írt, aki a szülei tooraki házába hívta. Emmának semmi kedve nem volt meglátogatni a családját, pláne egy ilyen éjszaka után. El tudta képzelni, milyen képet fog vágni Lauren, nem is beszélve az apjáról. Mintha bizony az ő hibája lenne, hogy Alex őt választotta. Lauren valamiért azt hitte, hogy minden jó neki jár, és ha véletlenül nem így történt, szaladt panaszkodni apucihoz, és a hazugságoktól sem riadt vissza, hogy a szüleit a maga oldalára állítsa.

Lauren Emma iránt érzett ellenszenvé korán kezdődött. Idősebb volt, és hozzászólt, hogy ő az okosabb, az ügyesebb, a jó kislány. Ez akkor változott meg, amikor elkezdtek az iskolát. A csendes és szorgalmas Emma minden tanárát lenyűgözte, ellentétben Laurennel, akinek akarnok természete miatt sok problémája adódott az iskolában. Ekkor kezdődtek Emma megaláztatásai. Lauren

igyekezett megszégyeníteni, kicsúfolni, és ez a kicsinyes bosszúhadjárat a mai napig folytatódott, mi több, komoly hatással volt Emma családi vállalkozásban végzett munkájára. Lauren mindent megtett, hogy a húga soha, véletlenül se kerüljön előtérbe. Lauren volt a legidősebb nővér. Az apjuk utódja. Ugyanakkor Emmától elvárták, hogy mindent megtegyen a cégért. Akkor is, ha a vállalatnál soha nem kapott igazi esélyt.

De Emmát aznap túláradó boldogság töltötte el, és egyszerűen nem volt hajlandó hagyni, hogy ezt az érzést tönkretegyék. Márpedig pontosan ez fog történni, ha engedelmeskedik a nővére kérésének, és hazamegy. Lehunyta a szemét, és mély levegőt vett. Amikor ismét felnézett, sokkal nyugodtabb volt. Miért ne tölthetne még egy kis időt Alexszel? A tegnap este hihetetlen volt. A szex pedig varázslatos...

– Tudod mit, Alexander? Szívesen veled reggeliznék.

A férfi mosolyától elállt a lélegzete, és már tudta, hogy jól döntött.

Alex figyelmesen nézte. Normális esetben már régen megpróbált volna megszabadulni tőle, de ez pillanatnyilag eszébe sem jutott. Előbb a lakás minden elképzelhető helyiségében szeretkezni akart vele. Kivette a lány kezéből, és a padlóra dobta a ruhákat.

– Nagyon tetszel az ingemben, de azt hiszem, anélkül még jobban tetszenél – mondta, aztán ügyesen kigombolta az említett ruhadarabot, és lecsúsztatta a lány válláról.

Ahogy az ajkával végigsimított a sima bőron, hallotta, ahogy Emmának kihagy a lélegzete. Felemelte, a márványlapra ültette, a nyelvét játékosan végighúzta az ajkán, és érezte, hogy a lány megremeg. De Alex nem akart sietni. Hosszan ki akarta élvezni ezt a szeretkezést.

– Olyan gyönyörű vagy! – suttogta Emmához simulva.

Jó ideig eltartott, amíg eszükbe jutott a megbeszélte reggeli. Amikor azonban kéz a kézben besétáltak a konyhába, jóformán üresen találták a hűtőt.

– Sajnálom, úgy látszik, a házvezetőnőm még nem járt itt. – Alex becsukta a hűtő ajtaját, és a karjába húzta Emmát. – Mi lenne, ha teljesítenéd az ígéretedet, és megmutatnád nekem Melbourne-t?

Emma nem volt biztos benne, hogy báli ruhában akarja bejárni a várost. És az is kizárt, hogy Alexet hazavigye magával. Hannah garantáltan milliónyi kérdést szegezne neki. De nagyon szeretett volna sétálni egyet a férfival. Jót tett volna egy kis friss levegő. Meg egy kis távolságtartás.

– Szeretném, de nincs mit felvennem egy városi sétához.

– Ezen könnyen segíthetünk. – Alex elővette a zsebéből a mobiltelefonját, kikeresett egy számot, majd eltávolodott, míg beszélt, de egy perccel később már visszatért. – Már el is intéztem.

– Na de Alexander! – fedtte meg a lány.

– Na de Emma! – Ahogy kiejtette a nevét, az olyan volt, mint egy simogatás. Mint a selyem a bőren... – Ha továbbra is így nézel rám, itt kell maradnunk, és mindketten éhen halunk.

Emma rájött, hogy igaza van, és úgy döntött, míg megérkeznek a ruhái, lezuhanyozik. Kissé csalódottan, hogy a férfi nem csatlakozott hozzá, beállt a zuhany alá a hatalmas fürdőszobában. Megrázta a fejét. Mi történt vele? Nem ismert magára. Eddig nem igazán érdekelték a férfiak, nem sok barátja volt. Az egyetlen közülük, aki igazán tetszett neki, kis idő elteltével Laurent választotta. Lauren persze gyorsan ejtette, de a csalódás még mindig fájt Emmának. Soha senki nem választotta még őt Lauren ellenében. Egészen tegnap estig, amikor Alex lerázta a nővérét, és inkább vele táncolt.

Emma elzárta a vizet, levett két bolyhos törölközőt a fogasról, az egyiket a feje köré, a másikat a teste köré tekerte. Aztán mezítláb besétált a nappaliba. Alex lazán ült a kanapén, a telefonjával a kezében. Sötét farmert és galléros pólót viselt, napszemüvegét a póló kivágásába dugta. A haja még mindig nedves volt a zuhanyzástól. Emma soha nem értette, hogyan tudnak a férfiak néhány perc alatt elkészülni.

Amikor belépett, Alex felnézett a mobiljából. Egy exkluzív butik logójával díszített papírtáska pihent mellette a kanapén. A férfi megfogta, és feléje nyújtotta.

– Ezek a ruháim? Már meg is érkeztek? Köszönöm... Mindjárt jövök.

A lány visszarohant a hálószobába. A táskában farmert, blúzt és edzőcipőt talált. Gyorsan

felöltözött, megfésülte nedves haját, és kisietett. Nem akarta tovább várakoztatni a férfit.

– Honnan tudtad a méretemet? – nevetett.

– Levetkőztettek, emlékszel?

Emma arca felragyogott. Hogy is felejtette volna el?

– Mehetünk?

A lány bólintott, és elhagyták a lakást. A liftben igyekezett távolságot tartani. Alex közelsége lehetetlenné tette, hogy tisztán gondolkodjon.

– Erre – hívta a férfit a házból kilépve, és egy gyöngyházfehér Porsche terepjáróhoz vezette.

– Szóval terepjárós típus vagy? – döbönt rá Emma.

– Mindenekelőtt praktikus – hangzott a válasz, mire a lány felnevetett.

Minden könnyebbnek tűnt, ha Alex vele volt. Főleg, amikor a férfi mosolygott, mint most is, és a szeme csillogott. Udvariasan kinyitotta neki a kocsit ajtaját. Ezt még soha senki nem tette meg neki, még az apja sem. Nem tudta, miért lepi meg Alex lovagiassága.

Útközben alig tudta levenni a férfiről a szemét. Olyan érzés volt vele egy autóban ülni, mintha csapdába esett volna, de egy olyan helyen, ahonnan nem igazán akar kiszabadulni. Amikor Alex ránézett, mosoly terült szét az arcán, és hirtelen sokkal melegebb lett a kocsiban. Mielőtt Emma hevesen dobogó szíve újra lecsillapodhatott volna, a férfi leparkolt az út szélén, kiszállt, és kinyitotta előtte az ajtót.

– Úgy gondoltam, hogy a Federation Square jó hely lenne a kezdéshez – mondta.

– Szerintem is – helyeselt Emma.

Szeretett idejárni, kedvelte az itteni galériákat, szívesen vett részt az itt rendezett fesztiválokon is, és szívesen sétálgatott a Yarra folyó mentén. Pihentető volt egy hosszú, fárasztó nap után koktélt szürcsölve üldögelni. Kétkedett benne, hogy ma is ennyire lenyugszik majd a sétától. Ahhoz túlságosan is tudatában volt Alex jelenlétének. Meg annak, hogy bármilyen izgalmas volt az éjszaka, és bármilyen gyönyörű a reggel, hamarosan el kell búcsúzniuk egymástól. Pedig Emma, isten látja a lelkét, egyáltalán nem akarta ezt...

Alex ráhagyta, hogy válasszon kávézót.

– Szóval mit eszünk? – kérdezte, miközben az étlapot nézegette.

Emmának hirtelen elment az étvágya. Amikor a pincér megérkezett, természetesen mégis választott valamit, és igyekezett el is fogyasztani. Hogy megtörje a csendet, a város látnivalóiról mesélt. Ő maga úgy érezte, hogy feleslegesen fecseg, de Alex látszólag csöppet sem bánta. Amikor egy telefonos hangjelzés sms érkezését jelezte, önkéntelenül a képernyőre pillantott.

Mit képzelsz magadról? Már órák óta itt kellene lenned!

Lauren... Emma arcáról lehervadt a mosoly. Sietve a nadrágzsebébe dugta a telefont. Amikor felnézett, Alex tekintetével találkozott. Mosolyt erőltetett az ajkára, de a férfit nem tudta becsapni.

– Csak a nővérem – magyarázta szűkszavúan, remélve, a tartózkodó hangnem megakadályozza, hogy Alex tovább kérdezősködjön.

Alex már átkozta magát, amiért egyáltalán felvetette a közös reggeli ötletét. Csak arra vágyott, hogy ismét belefeledkezessen Emmába, és ezt komoly problémának érezte. Eddig még soha nem történt vele ilyen. Általában gondolkodás és szívfájdalom nélkül hazaküldte a hölgyeket az együtt töltött éjszaka után. De Emmára úgy vágyott, mint valami drogra. Kíváncsi volt, mi ez az egész a nővérel. A lány az üzenet elolvasása után lehangoltnak tűnt. De a kíváncsiságon kívül valami mást is érzett... Eltartott pár pillanatig, mire rájött, hogy meg akarja védeni Emmát a szomorúságtól és mindenkitől, aki bántani akarja... Furcsa érzés volt, érthetetlen. Alex igyekezett elnyomni, és helyette a beszélgetésre összpontosítani.

– Mondd csak, mit csinálsz tulajdonképpen a *Brown Hughes*nál? – kérdezte.

A lány összerezzen. Honnan tudja Alex, hol dolgozik? Persze, gazdag és befolyásos. Az emberei valószínűleg már az éjszaka átvilágították, és egész kis jelentést küldtek róla.

- Szövegíró vagyok – válaszolta mereven.
- Nem úgy hangzik, mintha élveznéd.
- Nem is élvezem, de apám szerint ott van rám szükség, tehát maradok. Ő a főnök.

Sajnos, az apja pozíciója a legkevésbé sem segítette Emma karrierjét, ellentétben Laurennel vagy Maddissonnal. Még mindig a fülébe csengett, amit az apja egyszer régen mondott neki: „Mindenki azt állítja, hogy okos vagy, de én ezt eddig nem vettem észre.”

- Ha többet akarsz, szerezd meg! – biztatta Alex.

– Ezért vagy itt Melbourne-ben? Hogy megszerezd ezt a többet? – fordította meg a kérdést a lány.

És hogy elmeneküljön a kísértetek elől. Alex azonnal elhessegette a gondolatot.

Elhagyta Londont. Nem akart az anyjára gondolni. Most nem.

– Igen. A *Hastings International* komoly múltra tekint vissza, és nagyon sikeres, de eddig csak Európában voltunk jelen.

- És most terjeszkedni akarsz?

– Igen. Az a célom, hogy minden kontinensen jelen legyünk.

A lány elmosolyodott.

- Valami azt súgja, hogy meg tudod csinálni.

– Kétségtelenül. – Alex elvigyorodott, aztán hirtelen komoly lett. – Miért tűnsz mindig olyan csalódottnak és haragosnak, amikor üzenetet kapsz a nővéredtől?

Emma remélte, hogy legalább egy kicsit el tudja rejteni az érzelmeit. Nyilvánvalóan nem sikerült. Mi a csudát lehet felelni erre a kérdésre? Kizárt dolog, hogy elmesélje a férfinak, mennyire irigylit Laurent azért a szeretetért és figyelemért, amit mindenkitől kap. Azt sem mondhatta el neki, hogy Lauren mennyire utálja őt...

- Egyfajta furcsa szeretet-gyűlölet viszonyban vagyunk – mondta végül társalgási hangnemben.

– Valószínűleg anyámnak kellett volna közvetítenie köztünk, de ő valamiért nem érezte kötelességének. Biztosan tudod, hogy megy az...

- Nem, sajnos nem. Nekem nincs anyám – jött a válasz, mire Emma fülig pirult.

– Őszinte részvétem. És nagyon sajnálom! Nem akartam tapintatlan lenni.

Alex leintette.

- Semmi gond.

Szerencsére kihozták az ételt, és a kínos pillanat gyorsan feledésbe merült.

Alex a lány tiltakozása ellenére mindkettejük reggelijét kifizette. De tudta, hogy valamit tisztáznia kell.

– Emma, őszintének kell lennem veled. Nem akarok kapcsolatot. Szeretem az egyszerű, tiszta viszonyokat, és nem árulok zsákmacskát.

Alex lélegzet-visszafojtva várta a lány választát. Szilárdan hitte, hogy a szerelem a bolondoknak való. Illetve hogy nem is létezik. A vágy ellenben valóságos. Kézzelfogható.

- Az jó, mert én sem. Én is szeretem az egyszerű, tiszta viszonyokat – vágta rá Emma.

– Ebben az esetben, Miss Brown, menjünk!

Elhagyták az éttermet, és Alex észrevette, hogy Emma zsebre dugja a kezét. Ki akarta húzni onnan, hogy megfoghassa. Vagy inkább át akarta ölelni a lányt. De nem tehetette. Azok után, amit az imént mondott, nem. Nem ébreszthetett Emmában hiú reményeket. Ezért kicsit még növelte is a köztük lévő távolságot.

Úgy tett, mintha a Yarra folyón úszó jachtokat és hajókat figyelné. A karja szinte belesajdult a vágyba, hogy magához húzza a lányt. De itt, mindenki előtt nem tehetette, nem kelthette azt a látszatot, mintha egy pár lennének. Vissza kellett tehát fognia magát. De ahogy Emma az Alexandra Gardensen keresztül és a művészeti központ mellett elhaladva visszavezette a belvárosba, alig tudott a környezetére figyelni. Annyira eluralkodott rajta a vágy, hogy egyszer csak nem bírta tovább.

- Emma – suttogta, és a falhoz szorította a lányt egy graffitivel borított sikátorban. – Hogy

őszinte legyek, egy cseppet sem érdekel a város. Csak haza akarok menni és lefeküdni veled... Add nekem ezt a hétvégét! Ígérem, nem fogod megbánni!

- Ebben én is biztos vagyok – mosolygott Emma.
- Ez nem változtat azon, amit az előbb mondtam.
- Tudom.

Alex ajka az övére tapadt. Abban a pillanatban a férfi mintha újra tudott volna lélegezni. Újra élni. Újra repülni. A lány blúza alá csúsztotta a kezét. Csakhogy akkor a közelükben megszólalt valaki. Alex vonakodva vált el tőle, de sajnos ez a csók nem csillapította a vágyát, inkább felszította.